

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Z. Š.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008, č. j. PPR-19730-8/ČJ-2008-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008, č. j. PPR-19730-8/ČJ-2008-99KP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 2 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo změněno k odvolání žalobce rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Severomoravského kraje, ze dne 3. 7. 2008, č. j. PSM:3714/ČJ-2008-OP. Podle konečného znění výroku bylo rozhodnuto o tom, že Česká republika – Ministerstvo vnitra, Policie ČR, Správa Severomoravského kraje, neodpovídá podle § 88 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie České republiky za změnu zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5, ke které mělo dojít u žalobce, a podle § 91 a násl. citovaného zákona se náhrada škody neposkytuje.

V podané žalobě žalobce nesouhlasí se znaleckým posudkem zpracovaným prof. MUDr. Karlem Urbánkem, CSc., konkrétně s jeho závěrem, že v posuzované věci chybí úrazový děj jakožto jedna z obligatorních podmínek pro odpovědnost za škodu, neboť krátkodobé zvýšení mechanické zátěže v souvislosti s vlečením agresivního pachatele při služebním zákroku dne 24. 11. 2005 znalec považuje pouze za náhodný faktor a k recidivě diskogenního lumbaga by s pravděpodobností blížící se jistotě došlo i bez této události

Dále žalobce namítá, že služební funkcionář pominul, že o tom, že se v žalobcově případě jedná o služební úraz, již bylo rozhodnuto v souvislosti s poskytováním služebního příjmu v nemoci (§ 15 odst. 2 zákona č. 32/1957 Sb., o nemocenské péči v ozbrojených silách, ve znění účinném do 31. 12. 2006). Odvolací orgán k tomu jen uvedl, že služební funkcionář nebyl oprávněn takové rozhodnutí vydat.

Žalobce k posuzované věci poukazuje i na judikát zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR pod č. 1/1963, podle něhož *bylo by v rozporu se smyslem zákona chránit pracovníka před škodami z pracovních úrazů, kdyby byla z této ochrany vyloučena poškození na zdraví vykazující všechny znaky pracovního úrazu jen z toho důvodu, že u poškozeného existovala určitá predispozice, která spolupůsobila při vzniku poškození na zdraví způsobeného úrazovým dějem. Existence určitého chorobného stavu, byť i latentního, nemůže vyloučit závěr, že mezi úrazovým dějem a jím vyvolaným následným chorobným stavem je přímá příčinná souvislost, a že tedy vyvolání tohoto chorobného stavu bylo způsobeno výkonem práce jako jednou z hlavních příčin (např. výhřez meziobratlové ploténky, na které již několik let byly degenerativní změny tuberkulózního původu, a tím i predispozice k výhřezu ploténky. Z tohoto judikátu žalovaný odmítl podle tvrzení žalobce vycházet.*

Žalovanému žalobce vytýká, že vzal za rozhodující posudek vypracovaný prof. Urbánkem a stranou ponechal posudek o bolestném vypracovaný MUDr. Bronislavem Sedláčkem, jehož závěry nejsou se závěry prof. Urbánka totožné.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný upozorňuje na to, že stěžejní je v posuzované věci znalecký posudek, podle kterého podstatnou a značnou příčinou úrazu byl zdravotní stav žalobce, nikoli provedení služebního zásahu. Proto ani nelze vycházet z judikátu, na nějž žalobce poukazuje. K námitce, že žalobci byl uznán služební úraz již při rozhodnutí o poskytování služebního příjmu v nemoci, žalovaný uvádí, že i s ohledem na znění § 15 odst. 2 zákona č. 32/1957 Sb. se v části IV. bod I. zprávy o projednání škody na zdraví ze dne 5. 12. 2005 nejedná o posouzení úrazu jako služebního, ani určením odpovědnosti policie za vzniklou neschopnost ke službě. Citované ustanovení požaduje toliko přímou souvislost s výkonem služby. Jiná situace nastala v části IV. bod II. uvedené zprávy. Tento bod je třeba považovat za nulitní, neboť zákon č. 186/1992 Sb. neumožňoval rozhodování služebního funkcionáře o tom, že poškození na zdraví je služebním úrazem. Služební funkcionář měl jen pravomoc rozhodovat o náhradě škody (§ 99 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb.).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

- Podle záznamu o úrazu ze dne 25. 11. 2005 došlo k úrazu dne 24. 11. 2005 v 18,40 hod. Úraz byl popsán tak, že se udál že při služebním zákroku vůči podnapilému a agresivnímu občanovi. Ten byl asi 10 m vlečen k služebnímu vozidlu, opřen o vozidlo a postupně spoután. Celý zákrok trval 2-3 minuty. Bezprostředně po tomto zákroku žalobce ucítil prudkou bolest v zádech a jen s velkými obtížemi nastoupil do vozidla.
- Ve zprávě o projednání škody na zdraví ze dne 5. 12. 2005 je v části IV. v bodě I. uvedeno, že pro účely nemocenské péče v ozbrojených silách uznává služební funkcionář (ředitel Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava) poškození na zdraví jako služební úraz pro poskytování služebního příjmu v nemoci podle § 15 odst. 2 zákona č. 32/1957 Sb. V části IV. v bodě II. je uvedeno, že pro účely náhrady škody ve služebním poměru služební funkcionář (ředitel Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava) uznává poškození na zdraví jako služební úraz podle § 91 zákona č. 186/1992 Sb. a odškodnění náleží v rozsahu 100 %.
- Přípisem Policie ČR, Správa Severomoravského kraje, zdravotnický ústav, ze dne 7. 5. 2008 byl u prof. MUDr. Karla Urbánka, CSc., soudního znalce, vyžádán znalecký posudek ve věci poškození zdraví žalobce. Znalec byl požádán o zodpovězení těchto otázek:
 1. Zda dne 24. 11. 2005 nastal u žalobce úraz.
 2. V případě, že nastal úraz, nechť je vypracován posudek o bolestném za tento úraz.
 3. Zda v souvislosti s úrazem ze dne 24. 11. 2005 nastaly následky trvalého rázu, a pokud ano, nechť je posouzeno ztížení společenského uplatnění.
 4. Zda neschopnost k výkonu služby od 24. 11. 2005 do 14. 1. 2007, od 22. 5. 2007 do 24. 6. 2007 a od 22. 11. 2007 do 20. 4. 2008 nastala v souvislosti s úrazem ze dne 24. 11. 2005.
- Podle znaleckého posudku vypracovaného dne 23. 5. 2008 prof. Urbánkem znalec vyšel ze zdravotní knížky žalobce vedené od roku 1987, ze zápisů „ZLK“ týkajících se věci žalobce a ze zdravotnické dokumentace žalobce. Na první otázku znalec odpověděl, že dne 24. 11. 2005 u žalobce nenastal úraz, ale v důsledku krátkodobě zvýšené mechanické zátěže jeho bederní páteře došlo k několikanásobné recidivě poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5. Ta byla již řadu let předtím spolu s okolními chrupavčitými a kostěnými tkáněmi v okolí postižena degenerativním procesem, který vedl v roce 1993, 2000 a 2001 k pracovním neschopnostem a v roce 2002 k ambulantnímu léčení. Obecné degenerativní onemocnění bederní páteře prokazuje také CT nález ze dne 8. 12. 2005, tj. 2 týdny po udávané události, přičemž popsané rentgenologické změny vznikají řadu let, a jeho obvyklý další rozvoj dokumentuje kontrolní CT nález z února 2008. Ten ukazuje vstřebání výhřezu ploténky L4/5, ke

kterému došlo nejspíše dva dny po udávané události, nicméně současné rozvolnění a vyklenování plotének L4/5 a L5/S1 s reaktivními degenerativními změnami v jejich sousedství typu spondylózy. K druhé otázce znalec uvedl, že posudek o bolestném je irelevantní, neboť se nejedná o úraz, ale o recidivu diskogenního lumbaga jako obecného onemocnění s pozdějším rozvojem kořenového dráždění. Obdobně znalec reagoval na otázku třetí. Ke čtvrté otázce konstatoval, že pracovní neschopnost od 24. 11. 2005 do 14. 1. 2007 vznikla v souvislosti s událostí popsanou dne 24. 11. 2005, i když ta byla pouze náhodným faktorem vyvolávajícím několikátou recidivu diskogenního lumbaga. K té by s pravděpodobností blížící se jistotě došlo i bez popsané události při běžném krátkodobém zvýšení mechanické zátěže bederní páteře (zvednutí těžšího předmětu, předklon apod.). Další pracovní neschopnosti již s událostí ze dne 24. 11. 2005 nesouvisejí, jsou projevem obvyklého průběhu obecného degenerativního onemocnění bederní páteře.

- V „posudku o bolestném“ a „posudku o ztížení společenského uplatnění“ vypracovaném dne 31. 3. 2008 MUDr. Bronislavem Sedláčkem, posudkovým lékařem, je uvedeno, že se u žalobce jedná o poúrazovou herniaci discu L4/5 v důsledku zákroku ze dne 24. 11. 2005. Lékař dále uvedl, že si zajistil kompletní zdravotní kartu pacienta, aby vyloučil předchozí onemocnění bederní páteře a to, že se jednalo jen o zhoršení zdravotního stavu u onemocnění, které by již existovalo před 24. 11. 2005. Ve zdravotní kartě nenalezl známek předchozího onemocnění bederní páteře.
- Ředitel Policie České republiky, Správy Severomoravského kraje, dne 3. 7. 2008 pod č. j. PSM:3714/ČJ-2008-OP rozhodl, že Česká republika – Ministerstvo vnitra, Policie ČR, Správa Severomoravského kraje neodpovídá, podle § 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, za změnu zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5, ke které mělo dojít u žalobce, a podle § 101 a násl. citovaného zákona se náhrada škody neposkytuje. Přitom služební funkcionář odkázal na posudek prof. Urbánka, podle něhož u žalobce nenastal úraz. Chybí tedy úrazový děj jakožto jedna z podmínek objektivní odpovědnosti.
- Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž vznesl tytéž námitky jako posléze v žalobě.
- Rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008, č. j. PPR-19730-8/ČJ-2008-99KP, bylo rozhodnutí prvního stupně změněno. Změna výroku spočívala v nahrazení odkazů na § 100 odst. 1, resp. § 101 a násl. zákona č. 361/2003 Sb. odkazy na § 88 odst. 1, resp. § 91 a násl. zákona č. 186/1992 Sb. V odůvodnění svého rozhodnutí policejní prezident nejprve uvedl, že podle přechodného ustanovení § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. se neskončená řízení provedou podle tohoto zákona. Pokud ale jde o hmotněprávní stránku, je třeba věc posoudit podle úpravy účinné v době, kdy k posuzované události došlo, tedy podle zákona č. 186/1992 Sb. Podle odvolacího orgánu je nepopiratelné, že ke změně zdravotního stavu žalobce došlo při výkonu služby. Dále je citován obsah znaleckého posudku prof. Urbánka, z něž žalovaný dovozuje, že s ohledem na závěry znalce, nelze událost ze dne 24. 11. 2005 označit jako úraz, ale jde o recidivu diskogenního lumbaga. Proto odvolací orgán přijal ve shodě

s rozhodnutím prvního stupně závěr, že ke změně zdravotního stavu nedošlo následkem úrazového děje. Policie tedy za vzniklou škodu neodpovídá. K námitce, že služební funkcionář rozhodující v prvním stupni nevycházel ze znaleckého posudku MUDr. Sedláčka, žalovaný uvedl, že se nejedná o posudek znalecký a že služební funkcionář vycházel ze znaleckého posudku prof. Urbánka. Argumentaci judikátem publikovaným ve Sbírce rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR považuje odvolací orgán za irelevantní, neboť s ohledem na obsah posudku prof. Urbánka nedošlo ke změně zdravotního stavu žalobce následkem úrazu, zatímco ve zmíněném judikátu došlo k poškození zdraví úrazovým dějem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně se zdejší soud s ohledem na žalobní námitku, že již v souvislosti s poskytováním služebního příjmu v nemoci bylo rozhodnuto, že se v žalobcově případě jedná o služební úraz, zabýval tím, zda v posuzované věci nebyla vztyčena překážka věci rozhodnuté a zda tedy z tohoto důvodu neměla být rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Severomoravského kraje, vůbec vydána.

Jak již bylo řečeno výše, ve zprávě o projednání škody na zdraví ze dne 5. 12. 2005 je v části IV. v bodě II. uvedeno, že pro účely náhrady škody ve služebním poměru služební funkcionář (tj. ředitel Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava) uznává poškození na zdraví jako služební úraz podle § 91 zákona č. 186/1992 Sb. a odškodnění náleží v rozsahu 100 %. Je nepochybné, že po formální stránce se o rozhodnutí nejedná (tento akt není označen jako rozhodnutí, nemá strukturu typickou pro rozhodnutí, tj. výrokovou část, odůvodnění a poučení o opravném prostředku atd.). V této souvislosti je však vhodné připomenout ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, stejně jako náhled doktrinární, podle nichž pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, je tedy třeba zhodnotit, zda se jedná o rozhodnutí z materiálního hlediska (blíže viz např. Bureš/Drápal/Mazanec, *Občanský soudní řád, komentář*, 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2001, s. 1041-1042; usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 16/96, in: *Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení*, sv. 7, C. H. Beck, 1997, s. 327 a 328, obdobně i usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02, sv. 27, s. 337 a násl.).

Po zhodnocení materiálních hledisek dospěl zdejší soud k závěru, že část IV. bod II. zprávy o projednání škody na zdraví ze dne 5. 12. 2005 není rozhodnutím a překážka věci rozhodnuté nebyla v posuzovaném případě založena. Při své úvaze soud vyšel v první řadě z právní úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou služebním úrazem. Podle § 99 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. o náhradě škody rozhoduje služební funkcionář. Podle § 91 téhož zákona policistovi, který utrpěl služební úraz, je policie povinna v rozsahu, ve kterém

odpovídá za škodu, poskytnout náhradu za ztrátu na služebním příjmu, náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením, náhradu věcné škody, jednorázové mimořádné odškodnění. Ustanovení § 92 citovaného zákona pak upravuje výši, v níž se náhrada škody (resp. jednotlivé její složky) poskytují. Z uvedeného plyne, že služební funkcionář rozhoduje o náhradě škody, a pokud náhradu škody přizná, v rozhodnutí uvede, kterou ze škod předpokládaných v § 91 zákona č. 186/1992 Sb. nahrazuje a v jaké konkrétní výši.

V kontextu právě uvedeného je třeba uzavřít, že konstatování ve zprávě o projednání škody na zdraví, že pro účely náhrady škody ve služebním poměru služební funkcionář uznává poškození na zdraví jako služební úraz podle § 91 zákona č. 186/1992 Sb. a odškodnění náleží v rozsahu 100 %, postrádá jednu z esenciálních obsahových náležitostí rozhodnutí, a to určitost, neboť z předmětné části této zprávy není vůbec patrné, která škoda má být nahrazena (zda ztráta na služebním příjmu, bolest a ztížení společenského uplatnění, účelně vynaložené náklady spojené s léčením, věcná škoda), ani v jaké konkrétní výši. Není tak zřejmé, pokud by předmětná část uvedené zprávy byla považována za rozhodnutí, jaký by vlastně byl obsah takového rozhodnutí. Nelze pominout ani to, že přistupovalo-li by se k předmětné části uvedené zprávy jako k rozhodnutí, její obsahová neurčitost by bránila její vykonatelnosti.

Žalobou napadené rozhodnutí je však nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Podle § 181 odst. 3 věta první zákona č. 361/2003 Sb. rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Podle odst. 5 v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu.

Žalovaný nepostupoval v souladu s § 181 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., neboť odůvodnění jeho rozhodnutí neobsahuje předepsané náležitosti.

Vycházel-li služební funkcionář rozhodující v prvním stupni a poté i žalovaný při vydání rozhodnutí výlučně ze znaleckého posudku vypracovaného prof. Urbánkem, a to za situace, kdy součástí spisu je opačné stanovisko MUDr. Sedláčka, které doložil žalobce ještě před vydáním rozhodnutí prvního stupně (podle otisku prezentačního razítka dne 9. 4. 2008), měl žalovaný (jakož i služební funkcionář rozhodující v prvním stupni) povinnost ve svém rozhodnutí vyložit, z jakého důvodu přihlíží jen ke znaleckému posudku vypracovanému prof. Urbánkem. Žalobce uvedený rozpor namítal i v odvolání proti rozhodnutí prvního stupně; namítal, že k lékařskému posouzení MUDr. Sedláčka nebylo vůbec přihlédnuto.

Z rozhodnutí napadeného žalobou je zřejmé, že se žalovaný nevypořádal s touto námitkou, nevyložil z jakých důvodů vzal v úvahu pouze znalecký posudek prof. Urbánka, který byl zadán ke zpracování služebním funkcionářem při řízení v prvním

stupni, z jakých důvodů nehodnotil podklady, které předložil žalobce (lékařské posouzení MUDr. Sedláčka), a v případě, že toto lékařské posouzení předložené žalobcem již v prvním stupni nepoužil jako podklad pro své rozhodnutí, nezdůvodnil proč. Žalovaný bez bližšího vysvětlení pouze uvedl, že lékařské posouzení zpracované MUDr. Sedláčkem není znaleckým posudkem. To ovšem ještě nemůže znamenat, že takového písemně vypracované a účastníkem řízení včas předložené lékařské posouzení nemůže být vzato za podklad pro rozhodnutí, resp. není-li vzato jako podklad pro rozhodnutí, že nemusí být pečlivě vysvětleno, proč tak správní orgán (služební funkcionář) neučinil.

Pokud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení lékařů (soudního znalce na straně jedné a posudkového lékaře na straně druhé), a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Tak tomu ovšem – jak bylo právě vysvětleno – v posuzované věci není.

Výše uvedenou absenci důvodů musí žalovaný v novém rozhodnutí odstranit. Pokud dospěje k tomu, že pro vypořádání se s podklady nemá sám dostatečné odborné (medicínské) znalosti, bude třeba, aby od prof. Urbánka vyžádal doplňující znalecký posudek, případně i vyjádření MUDr. Sedláčka, popřípadě aby vyžádal nový kompletní znalecký posudek od jiného znalce, aby se žalovanému dostalo potřebných odborných informací v takovém rozsahu a míře srozumitelnosti, že bude schopen požadovanou úvahu učinit a vtělit do nového rozhodnutí. Bude vhodné, připomene-li současně žalovaný znalci i relevantní judikaturu věci se dotýkající, kupř. právě judikát, na nějž poukazuje žalobce (v žalobě i dříve v odvolání). Zároveň bude žalovaný dbát na to, aby při svém rozhodování vycházel ze znaleckého posudku úplného a přesvědčivého, a také na to, aby otázky, k nimž se znalec vyjadřuje a odpoví na ně poslouží jako podklad pro rozhodnutí, byly přísně otázkami faktickými (*quaestiones facti*), nikoli otázkami právními (*quaestiones iuris*), tak zejména bude žalovaný dbát na to, aby při svém rozhodování vycházel z odpovědi na odbornou medicínskou (faktickou) otázku, zda úrazový děj byl způsobit vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, popřípadě bude požadovat určení poměru úrazové složky ke stupni chorobných změn, nikoli z odpovědi na otázku, zda nastal (služební, pracovní) úraz, neboť naposled nastolená otázka je otázkou striktně právní, jejíž posouzení a zodpovězení náleží při úplné znalosti faktů toliko žalovanému (případně správnímu orgánu prvního stupně). Jen pro úplnost a nad rámec nosných důvodů tohoto rozsudku zdejší soud připomíná, že v nyní posuzované věci tomu bylo přesně naopak. Zatímco znalec se vyjadřoval k právní otázce, zda došlo k úrazu (dlužno podotknout, že tak nekonal sám od sebe, ale že odpověď na takovouto otázku od něj byla požadována), žalovaný činil úsudek o faktické a odborné (medicínské) otázce, zda úrazový děj byl způsobit vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, což plyne z konstatování v posledním odstavci na straně 7 napadeného rozhodnutí („...přijal jak ředitel správy, tak i odvolací orgán závěr, že ke změně

zdravotního stavu odvolatele došlo při výkonu služby, ale k této změně nedošlo následkem úrazového děje“).

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

S ohledem na to, že rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné lze podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit bez jednání, soud jednání nenařizoval, byť to obě strany sporu požadovaly.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 29. června 2010

JUDr. Ludmila Sandnerová ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Krejčová B.